

70/287



T.B.M.M.
DEMOKRATİK TOPLUM PARTİSİ
Grup Başkanlığı

DTP

Sayı: 462
Tarih: 2.11.1998

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

ABD'de geçen yıl konut piyasasında başlayan ve Birleşmiş Milletlerin "yüzyılın krizi", Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) ise "dünya ekonomisinin 1930'larda bu yana karşılaştığı en tehlikeli finansal şok" olarak nitelendirdiği küresel finansal kriz, dünya gündeminin en önemli maddesi olmayı sürdürüyor. Ülkemizin de bu krizden etkilendiği ortada olduğu halde hükümetin bu konuda herhangi bir tedbir almaması ise düşündürücüdür. Küresel krizin ülkemize etkileri ve bu konuda ülkemizin en az zararla bu krizi atlatabilmesi için alınması gereken tedbirlerin araştırılması ve bu konuda gerekli çalışmaların yapılması için Anayasanın 98'nci, iç Tüzük'ün 104 ve 105'inci maddeleri uyarınca bir Meclis araştırması için gereğini arz ve talep ederiz.

1. Hasip KAPLAN - Şırnak
2. Ahmet TÜRK - Mardin
3. Selahattin DEMİRTAŞ - Diyarbakır
4. Fatma KURTULAN - Van
5. Emine AYNA -Mardin
6. Ayla AKAT ATA - Batman
7. Sebahat TUNCEL - İstanbul
8. M.Nezir KARABAŞ-Bitlis
9. Bengi YILDIZ - Batman
10. Sırrı SAKIK - Muş
11. M. Nuri YAMAN - Muş
12. Özdal ÜÇER - Van
13. Aysel TUĞLUK - Diyarbakır
14. Pervin BULDAN - Iğdır
15. Gültan KIŞANAK - Diyarbakır
16. Akın BİRDAL - Diyarbakır
17. İbrahim BİNİCİ - Şanlıurfa
18. Sevalir BAYINDIR - Şırnak
19. Şerafettin HALİS - Tunceli
20. Osman ÖZÇELİK - Siirt
21. Hamit GEYLANİ-Hakkari

GEREKÇE

Küresel ekonomik kriz, içinde bulunduğumuz dönemde ABD'den başlayarak, Avrupa ve tüm dünyaya, domino taşı gibi yayılmaktadır. Dünya ekonomilerinin günümüzde yaşadığı iç-içe geçmişlik, ortaya çıkan olumsuzluklardan hiçbir ülkenin kendisini kurtaramayacağını açıkça ortaya koymaktadır. Kriz yalnızca ekonomiyi değil, toplumsal ve siyasal yapıları da derinden etkilemekte, sosyal riskleri artırmaktadır.

Yaşadığımız kriz, aslında, 30 yılı aşkın bir süredir dünya çapında kurumsallaştırılmaya çalışılan kapitalist büyüme modelinin doğal sınırlarına ulaşmasından başka bir şey değildir. Son çeyrek yüzyılda her türlü gelişmeyi, piyasa güçlerinin etkin ve başarılı bir şekilde işlemesine bağlayanlar, ortaya çıkan günümüzdeki sonucun da aynı şekilde, bu politikaların sonuçları olduğunu kabul etmek zorundadırlar. Piyasanın etkin bir biçimde işlemesini sağlayabilmek amacıyla, asgari ücretin ortadan kaldırılması, tüm kamu yatırımlarının yok edilmesi, sosyal politika alanlarının tümünün özelleştirilmesi gibi köktenci değişiklikleri önerenler, benzer yaklaşımlarla gelişmekte olan ve giderek büyüyen küresel krizin önlenemeyeceğini bilmelidirler.

Ülkemiz küresel krize, ekonomik, sosyal ve siyasal alanlarda yaşadığı sorunlarla yakalanmıştır. Ekonomimiz, 2007 yılında, 2002'den başlayarak gerçekleştirdiği görece yüksek büyüme döneminin sonuna gelmiş ve büyüme oranı neredeyse yarı yarıya düşmüştür. İşsizlik sorununun-ekonomi yüksek büyüme hızlarını yakalamışken bile- çözülemediği bilinmektedir. Son yıllarda tarımda ortaya çıkan çözülme kentlere milyonlarca işsiz yığıldığı gibi, tarım kesiminin de ekonomik olarak çökmesine yol açmıştır. Cari açık bir türlü düşürülememiştir. Devletin ve özel sektörün borçları yüksektir. İşsizlik, enflasyon, faiz oranları artmış, gelir dağılımı bozulmuş, başta Kürt sorunu olmak üzere, toplumsal gerginlikler giderek yoğunlaşmış, demokratik gelişme süreci ise kesintiye uğramıştır.

Hükümet krizi, hafife alan, "...bizi etkilemez..panik yok..krizi fırsata çeviririz.." anlayışı ile hareket ederken, diğer yandan kara parayı aklayan, TMSF yetkilerini iki yıllığına devralan yasalar çıkarmaktadır. Tarım ve tekstil çökerken, işten atılmalar üç yüz bini aşarken, inşaat sektörü, turizm, bankalar ve piyasalar kaygı içinde tedbirler almaya yönelirken, döviz kurları fırlarken, enerji, gıda ve her alanda yapılan zamlarla çalışan kesim açlık sınırına itilirken, ithalat ve ihracatının yüzde altmış beşini krizden en çok etkilenen ABD ve AB ülkeleri ile yapan

Türkiye’de Hükümetin “Polyanacılık” rolü üstlenmesi “inşallah buda geçer” anlayışı, fırsatçı yaklaşımları tam anlamıyla sorumsuzluktur.

Bu koşullarda ülkeyi yöneten siyasal iktidar, yalnızca ekonomiyi değil; toplumun karmaşık sorunlarına gerçek çözümler bulabilecek şekilde düşünmek ve davranmak zorundadırlar.

Mevcut sorunları daha da derinleştirecek nitelikteki, piyasacı ekonomik politikalar gözden geçirmeli ve değiştirmelidirler. IMF reçeteleriyle yola devam edilmesi, daha fazla özelleştirmenin sürdürülmesi, işsizlik sigortası fonunun başka amaçla kullanılması, krize giren banka ve şirketleri kurtarmanın faturasını halkın üzerine yıkacak politikaların uygulanması, kamunun ekonomik faaliyet alanlarından çekilmeyi sürdürmesi tam anlamıyla çıkmaz bir yoldur. Bu uygulamalar sosyal harcamaların iyice kısılması, yoksulluğun ve açlığın artması, ortaya çıkacak sosyal çatışmaların kışkırtılması, bölgeler arası dengesizliklerin artması, demokratik örgütler ve sendikalar üzerindeki baskıların daha da yoğunlaşması ve anti-demokratik toplumsal yapının iyice kurumsallaşması sonuçlarını doğuracaktır.

Ekonomik kriz yalnızca parasal önlemlerin alındığı ve sonu belirsiz bir süreç şeklinde değerlendirilmemelidir. Krizin bir yandan olumsuz ekonomik sonuçlarının giderilmesine çalışılırken, öte yandan demokratikleşmeyi geliştirecek adımlar atılmalı, eşitlikçi, özgürlükçü ve demokratik bir anayasa hazırlanmalı, siyasal partilerden seçim sistemine, yasama dokunulmazlığından Cumhurbaşkanının görev ve yetkilerine, kamu yönetimi anlayışından yargı bağımsızlığına,Kürt sorununa kadar pek çok başlıkta demokratik gelişmeyi sağlayacak adımlar atılmalıdır.Sendikal hak ve özgürlüklerin evrensel normlara uygun şekilde gerçekleştirilmesi ise bu tür bir değişimlere katkı sağlayacaktır.

Bu nedenle ülkemiz özelinde de küresel krizin ele alınması ve alınacak önlemler için;TBMM Araştırma Komisyonu’nun kurulması gerektiği inancındayız.